

DAGNINGEN

*"Om I förbliven i mitt ord,
så ären I i sanning mina lärjungar,
och I skolen då förstå sanningen,
och sanningen skall göra edet fria."*

Joh. 8:31-32.

JANUARI 1960

Ärgång 24 Nr 1

Från Jordanfloden till andra stranden

Text och musik av Einar Dominique.

Från Jordanfloden till andra stranden
min Ande skådar de sälla landen.
Där ser jag vänner i vita kläder,
Jag väl dem känner — min själ sig gläder.

Nyss gick de troget invid vår sida
tills flyttningsbud de av Herren fått.
En liten tid blott vi måste bida,
se'n få vi del uti deras sälla lott.

Här nere Jesus de troget följde
fast mörkret mest deras vandring höljde.
Uti mitt öra det ännu ljuder
hur syndare de till Jesus bjuder.

I Syskonkretsen de glädje spredo,
att bördor bära de städs' var redo.
I bönesalen, vid nattvardsbordet
med oss de delade helga ordet.

En sky av vittnen oss nu omgiver,
som skådar ner på den strid vi förer.
Vi därför allt, som till hinder bliver,
bortlägga, då segern oss tillhörer.

Bibelns tiduppgifter

Av Anders Karlén.

Under det nu tilländalupna året har vi skrivit en följd av artiklar i Dagningen om tidsuppgifter i Bibeln. Härvid har vi särskilt uppehållit oss vid de upplysningar, som är av vikt för fastställandet av årtalen för Jesu födelse, dop och korsfästelse. Anledningen till att vi huvudsakligen ägnat oss åt denna sida av Guds plan är icke, att vi anser den mer betydelsefull än andra. Under olika tidsåldrar skall olika led av Guds plan fullföljas; under evangelieåldern skall sålunda bl. a. den lilla hjorden utväljas. Det är då naturligt, att man under en viss tidsålder huvudsakligen ägnar sig åt den tidsålderns speciella budskap, t. ex. under evangelieåldern åt den höga himmelska kallelsen. Detta får dock icke ske så ensidigt, att man helt eller praktiskt taget helt bortser från andra sidor av Guds plan. Man kan då förlora den möjlighet, som Bibeln ger oss genom sina tidsuppgifter, att rätt dela sanningens ord.

Vi vill därför framhålla, att en av anledningarna till att vi ingående behandlar biblisk tid i våra artiklar i Dagningen just är, att detta ämne — som har ett jämförelsevis stort utrymme i Skriften — numera behandlas mycket litet eller icke alls inom den kristna litteraturen. Det förhållandet, att studiet av biblisk tid i vissa fall lett till att felaktiga slutsatser dragits bl. a. beträffande vår tid, får naturligtvis icke leda till att studiet ifråga skjutes åt sidan. Anledning till misstagen måste såvitt möjligt klarläggas och studiet fortsättas. Guds budskap är icke alltid lätta att förstå (Hos. 12: 10), men det är utlovat, att ”om du söker efter henne (visheten) såsom efter silver och letar efter henne såsom efter en skatt, då skall du förstå Herrens fruktan (Guds vilja)”; och ”Guds kunskap skall du då (på sådant sätt) finna.” (Ordspr. 2: 4.)

Vi har hittills särskilt uppehållit oss vid årtalen för Jesu födelse, dop och korsfästelse, bl. a. emedan dessa årtal synes utgöra nyckeln till en tidräkning längs gångarnas golvlinjer i Stora pyramiden vid Gise i Egypten, en tidräkning som i allt väsentligt bekräftar de bibliska tidsuppgifterna. Funna överensstämmelser leder till slutsatsen, att Gud icke blott inspirerat Bibelns författare utan även i särskild avsikt övervakat byggandet av Stora pyramiden.

Vi skall nu övergå till att behandla tiden från Adams skapelse till Jesu födelse och därvid i huvudsak ägna oss åt de ställen i Bibeln, som berett svårigheter vid det kronologiska studiet. Grundtexten är på vissa ställen svår att översätta. Ett sådant ställe är t. ex. 2 Mos. 12: 40, som enligt svenska översättningen lyder: "Men den tid Israels barn hade bott i Egypten var fyra hundra trettio år." Denna översättning kan icke vara rätt, ty Israels barn bodde i Egypten endast 215 år, som vi strax skall visa.

Om vi till att börja med antager den orimligheten, att varje fader fick sin son sista dagen i sin levnad, så erhåller vi icke mer än högst 350 år för vistelsen i Egypten. Jakob hade med sig till Egypten sin son Levi och dennes son Kehat, som var född i Kanaan (1 Mos. 46: 11). Om vi vidare antager att Kehat då var endast några månader gammal får vi den angivna övre gränsen, 350 år, för denna period enligt följande.

Jakob till Egypten och därefter Kehats hela ålder (2 Mos. 6: 18)	133 år
Kehat födde Amram (2 Mos. 6: 18) Amrams hela ålder (2 Mos. 6: 20)	137 år
Amram födde Mose (2 Mos. 6: 20)	
Moses ålder vid uttåget ur Egypten (Apg. 7: 23, 30)	80 år
	Tillhopa 350 år

Den tid Israels barn bodde i Egypten kan alltså icke ha varit längre än allra högst 350 år; sannolikt var den väsentligt kortare.

2 Mos. 12: 40, grundtexten (hebreiska), är:

”Omäschav bene jisrael — ascher jaschvo b. Mizrajim — schelâschim schanah v. arba meâth schanah” och ordagrant översatt: ”Israels barns boende, vilka bodde i Egypten, var trettio år och fyrahundra år.” ’Boende’ — till skillnad från vandringen i öknen. Eller: ”Främlingskapstiden (i Kanaan och i Egypten) för Israels barn, vilka bodde i Egypten (före ökenvandringen), var fyra hunderttrettio år.” Samaritanska och Septuagint-översättningarna av Gamla testamentet återger skriftstället ifråga på följande sätt: ”Israels barn och deras faders boende, vilket de bodde i Kanaans och Egyptens land, var fyra hunderttrettio år.” Vanliga engelska bibelöversättningen (konung Jakobs Bibel) lyder: ”Vistelsen i främmande land (Kanaan och Egypten) av Israels barn, vilka bodde i Egypten, var fyra hunderttrettio år.”

Man kan även få belägg för att den sistnämnda uppfattningen är den riktiga genom en sammanställning av följande upplysningar. Herren hade sagt till Abraham: Gå ut ur ditt land och från din släkt, bort till det land, som jag skall visa dig, så skall jag göra dig till ett stort folk, och i dig skola alla släkter på jorden välsigna sig. Abraham gick åstad och kom till Haran (Karran), där hans fader Tera dog. Omedelbart efter faderns död bröt Abraham upp och över-skred gränsen till Kanaans land, där Herren uppenbarade sig för honom och sade: ”Ät din säd skall jag giva detta land.” (1 Mos. 12: 1—7; Apg. 7: 4.) Härmed var ett förbund upprättat emellan Gud och Abraham. Guds löfte till Abraham upprepades sedermera många gånger, men förbundet eller det ursprungliga löftet trädde i kraft, när Abraham gick in i Kanaans land efter Fadern Teras död, (Apg. 7: 4.)

Nu säger aposteln Paulus i Gal. 3: 17: ”Ett förordnande (förbund), som Gud redan har givit gällande kraft, kan icke genom en lag, som utgavs *fyra hundra trettio* år därefter hava blivit ogiltigt, så att löftet därmed har gjorts om intet.” Den första stadgan i lagen var förordnandet om påskalammet och gavs vid uttåget ur Egypten. *Från Teras död till uttåget ur Egypten var det således 430 år.*

När Tera dog och Abraham drog ut från Haran, var Abraham 75 år gammal (1 Mos. 12: 4) och Abraham var 100 år gammal, då hans son Isak föddes åt honom (1 Mos. 21: 5). $100 - 75 = 25$ år.

Den tid, som Israels barn bodde (såsom främlingar bland Kanaanerna) i Kanaans land var

Abraham i Kanaan till Isaks födelse	25 år
Isaks ålder vid Jakobs födelse (1 Mos. 25: 26) ..	60 år
Jakob till Egypten (1 Mos. 47: 9)	130 år

Tillhoppa 215 år

Drager man dessa 215 år från de angivna 430 åren, återstår lika många år eller 215. Härmed är visat, att Israels barn icke bodde i Egypten mer än 215 år, dvs väsentligt kortare än den ovan — på grundval av vissa upplysningar i Skriften — härledda längsta tänkbara tiden. Israels barn vistades alltså såsom främlingar (Apg. 7: 5) två hundra femton år i Kanaan och också såsom främlingar två hundra femton år i Egypten, tillsammans fyra hundra trettio år.

Tiden från Adams skapelse till Teras, Abrahams faders, död, möter ingen svårighet att beräkna, utom möjligen 1 Mos. 7: 6, där det heter, att "Noa var sex hundra år gammal, när floden kom med sitt vatten över jorden." Meningen är här, att han då ingick i sitt sexhundra år. Detta framgår av 1 Mos. 8: 13, som lyder: "I det sexhundraförsta året, i första månaden, på första dagen i månaden, hade vattnet sinat bort ifrån jorden." Enligt 1 Mos. 5: 3-29; 7: 6, 13; 8: 13 var det 1656 år från Adams skapelse till syndaflodens slut.

Enligt 1 Mos. 11: 10—32 var det 427 år från flodens slut till Teras död (förbundet med Abraham). Det har framhållits, att denna period borde reduceras 60 år på grund av framställningen i 1 Mos. 11: 26 att "när Tera var sjuttio år gammal, födde han Abram, Nahor och Haran." Om Abraham verkligen föddes då, skulle detta innebära en period av 145 år mellan Teras födelse och förbundet med Abraham, ty Abraham var 75 år gammal enligt 1 Mos. 12: 4—7, då han inträdde i Kanaan och därigenom försäkrade sig om löftet, och $70 + 75 = 145$. Men de, som hålla på den korta perioden, förbise Stefani tyd-

liga framställning (Apg. 7: 2—5), att det var sedan Tera, Abrahams fader, var död, som Abraham ingick i Kanaan. Enligt 1 Mos. 11: 32 dog Tera vid 205 års ålder. Uppgiften i 1 Mos. 11: 26 (jämför ovan) måste uppenbarligen förstås så, att Teras söner skänktes honom från och med det år, då han blivit sjuttio år gammal; alltså icke alla tre under ett och samma år, hans sjuttionde levnadsår. Abraham nämnes först trots att han var yngst, emedan han blev den mest betydande av de tre.

Vi har alltså nu en sammanhängande kronologisk kedja från Adams skapelse till Israels barns uttåg ur Egypten = $1656 + 427 + 430 = 2513$ år.

”Just på den dag, då de 430 åren voro förlidna, drogo alla Herrens härskaror ut ur Egyptens land.” — 2 Mos. 12: 41.

A. K.

De senaste decennierna har jordens befolkning ökat med 475 millioner människor. Samtidigt har den kristna kyrkan ökat sitt medlemsantal med 14 millioner människor.

*

Varje år ökar de icke-kristna religionerna med 20—25 millioner bekännare. Samtidigt vinner de protestantiska missionerna sammanlagt omkring 2 millioner medlemmar.

*

Den genom tron rättfärdige lever den nya äonens liv i ständig kamp med den gamla äonen. Han lever fri från vreden (Rom. 5), fri från synden (Rom. 6), fri från lagen (Rom. 7) och fri från döden (Rom. 8).

*

Det är ett företräde att judarna ha lagen — men detta förhållande skyddar inte lagöverträdaren. Lika litet kan hedningen ursäkta sig med att han inte har lagen, ty han har dock en förmåga att skilja mellan rätt och orätt. Alltså stå båda lika under Guds dom.

*

Synd är icke ett ord som syftar på den enskildes beslut, handlingar och egenskaper. Synden är en andlig världsmakt, den gamla äonens välde, vari alla Adams barn äro nedsänkta. Denna världsmakt har Kristus besegrat genom död och uppståndelse — helt oberoende av de enskilda individernas beskaffenhet vann han denna seger.

Våra bördor

Bibelstudium av Einar Dominique.

I Gal. 6: 2 uppmanar aposteln Paulus oss "att bära varandras bördor", ty därigenom får vi vara med om att uppfylla Kristi lag. I denna uppmaning ligger en tillämpning av Jesu maning att älska, såsom det t. ex. är uttryckt i Joh. 15: 12: "*Detta är mitt bud, att I skolen älska varandra, såsom jag har älskat eder*".

Man kan älska på många olika sätt, men Jesus talar om ett alldeles särskilt sätt, nämligen "*såsom han själv älskat*". Det kan nu bara Guds barn, som fått Guds kärlek utgjuten i sina hjärtan.

I Rom. 15: 1 säger Paulus: "*vi som äro starka äro pliktiga att bära de svagas skröpligheter och att icke leva oss själva till behag*". Här menas sjukdom, nöd och lidande, ålderdomskrämpor, isolering från släkt och vänner, ja överhuvudtaget all slags skröplighet, vad den än må kallas och hur den än ter sig. Ingen må dock tro, att det enbart är fråga om kroppslig svaghet, utan aposteln menar också svaghet av andligt slag. Så säger han också i Rom. 14: 1: "*Om någon är svag i tron, så upptagen honom dock vänligt, och icke så att I dömen över andras betänkligheter*". Tänk vad det felas mycket på den punkten. Detta förskräckliga dömande över andras tro och gärningar har i våra dagar spritt sig som en pestsjukdom över hela kristenheten. Man säger: "Vi har den rätta läran", och då innesluter man inte bara sin speciella bibeltolkning utan också vissa beteendemönster, ceremonier m. m. Man glömmar så lätt Jesu ord i Matt. 7: 1: "*Dömen icke, på det att I icke mån bliva dömda*". Det värsta är dock, att en farisé inte vet, att han är en farisé, och att den dömande inte förstår, att han dömer. Endast den, som kommer in i Herrens ord och som förbliver där, skall lära sig förstå sanningen. Endast Gudsordet skall kunna avslöja fariséen och den dömande.

I 1 Kor. 9: 19—27 ger Paulus oss instruktioner om, hur man lämpigen går till väga, när man skall försöka bära andras bördor. I vers 19 säger han: *"Ty fastän jag är fri och oberoende av alla, har jag dock gjort mig till allas tjänare, för att jag skall vinna desto flera"*. Hur vanligt är detta bland oss? Är det inte sorgligt att säga på det viset, att vi litet var har svårt att vilja rätt förstå varandra? Vi blir så lätt stötta i kanten för det allra minsta, som vi på något sätt inbillar oss vara alldeles särskilt stort och viktigt. Och så fastnar vi lätt på den krok, som vår moståndare Satan med stor framgång begagnar, nämligen prestigeens krok. Och nog begriper vi lite var, att höga prelater och herrar med fina titlar och förnäma ämbeten kunna vara måna om sin "värdighet", men vi glömmer så lätt bort, att vi själva av den allra minsta anledning fasansfullt lätt fastnar på denna sataniska krok. Dock må vi besinna, att prestigeandan gör oss odugliga till att verka Herrens verk. Ja, den skapar bitterhet i hjärtana. Den låser oss fast vid gamla oförrätter och gör oss oförsonliga mot varandra. Den skiljer bröder och systrar åt och den kan fördystra livet för en hel församling. Se för all del till, hur ni har det i Ert liv och i Er församling. I Hebreerbrevet 12: 15 läser vi i anslutning till vad som här sagts: "Och sen till, att ingen går miste om Guds nåd, och att ingen giftig rot skjuter skott och bliver till fördärv, så att församlingen därigenom bliver besmittad".

Den giftiga roten är svårt att bli av med. Den liknar det ogräs, som vi kallar "kvickrotten". Det är nästan omöjligt att rensa bort detta ogräs. Enda utvägen är att djupgräva. Hur många hem, församlingar, vänkretsar m. m. har inte blivit ödelagda genom sådana giftiga rötter. Enda botemedlet är att låta den evigt store Trädgårdsmästaren djupgräva i våra hjärtan, så att den hårda skorpan blir uppmjukad genom den himmelska kärlekens sol, vars strålar tränger in i hjärtats djupaste hemligheter och värmer och läker hjärtetsåren. Ett hårt och oförsonligt hjärtelag är en mycket svår och tung börda att bära. Det är inte minst när det gäller att bära varandras skröpligheter. Och att bära betyder ingenting mindre än att förlåta och att i kärlek ta mig an mina medbröder och medsystrar.

E. D.

Tro

Av Ake Byrge.

Detta ämne behandlas ingående i Jakob 2: 19,26. Vi läser, att det ej räcker med enbart tro, "Du tror att Gud är en. Däri gör du rätt; också de onda andarna tro det och bäva" v. 19. "Såsom kroppen utan ande är död så är tron utan gärningar död" — v. 26. Vilka gärningar är det då vi skall göra för att tron icke skall vara död eller "till intet gagn". Vi måste i Bibeln ta reda på, vad Herren vill att vi skall göra. Ingen människa kan dock av sig själv förstå djupare ting i bibeln utan måste försöka få tag i de bästa tolkningar, som finns i den tid man lever i. Gamla tolkningar är icke tillfyllest, "ty ljuset stiger och skall stiga intill full dager", Ordspr 4: 18.

Alla som ej vill *studera bibeln* med hjälp av dessa, måste förbli i mörker till nästa tidsålder. Även om någon hört föredrag om Guds plan och därigenom kommit till viss tro, så kommer denne att gå ut i mörker igen, om han icke själv dricker och fortsätter att dricka "livets vatten" ur hälsobrunnen - bibeln. "Vandra i ljuset" och "Vandra i sanningen" (1 Joh. 1: 7; 3 Joh. 1: 4) d. v. s. stanna icke med den kvantitet av gudomlig kunskap, som du redan inhämtat, utan sök alltjämt efter nytt och åter nytt, allt under det du dock lever av det du har. Man måste dock rätt tillgodogöra sig gamla sanningar för att förstå det nya när det kommer.

Har du smakat "livets vatten" i denna tidsålder, måste du inom dig ha ett nytt sinne. Ty en "sjalisk" människa — (En själ med möjligheter att endast fatta jordiska ting eller jordisk kunskap) — tager icke emot vad som hör Guds ande till. Det är henne en dårskap, och hon kan icke förstå det" — 1 Kor. 2: 14. Förstår du det är du icke blott kallad — rättfärdiggjord genom tro — utan också *utvald* till en medlem av Messias, som nästa tidsålder skall regera över alla jordens folk. Men det räcker ej med att enbart *nu förstå*, du måste vara trogen sanningen intill döden för att aktas värdig att evigt förbli i Messias.

Blott nya sinnen kunna förstå andliga ting. Men ett nytt sinne kan ej uppkomma i en rättfärdiggjord troende utan förbund med Gud om offer (Rom. 12: 1). Detta innebär, att om du förstår, så har du givit ditt allt åt Gud och är från detta ögonblick hans förvaltare. Förblir du en trogen förvaltare, så visar du därigenom, att du har sådana karaktersegenskaper, att Gud i en framtid kan våga sätta dig till härskare över miljoner såväl människor som änglar. Men är du trolös i ditt förvaltarskap, så skulle det bli en fruktansvärd olycka för dig själv och andra om du skulle få makt i Guds rike.

Har du en hustru, som är svag och trolös mot Sanningen, så måste du dock själv förbli trogen mot Herren och offerförbundet, om du skall vinna slutmålet, den gudomliga naturen. Har en hustru en man med blott jordiska intressen måste hon se till att ge Gud, vad Gud tillhör, och mannen, vad honom tillhör. Ha barn blott jordiska intressen, även ehuru de hört Guds plan, så kan föräldrar ej göra något däråt. Men har föräldrarna icke vittnat om sanningen för barnen, så kan dessa nästa tidsålder fråga, varför de blevo förbigångna och ej fick tillfälle sätta kurs på delaktighet i världsregeringen. Detta senare gäller i viss mening om alla, som vi komma i närmare kontakt med. Men det är ej meningen att tvinga oss på någon med den höga himmelska kallelsen, ty om någon icke har "öra att höra" är det meningslöst att fortsätta med en sådan. Man skall dock försiktigt undersöka, om de på grund av motgångar eller andra omständigheter möjligen blivit annorlunda i sinnet gentemot Guds plan.

En som aldrig förstått sanningen kan aldrig vara trolös mot den. Att lyda sanningen är en sak, som måste läras så småningom, och vad orätt någon gjort eller gör i okunnighet tillräknas icke.

Vi skall i vårt vittnande ej använda oss av metoder, som onödigt väcka världens uppmärksamhet; "Han (Messiasklassen) skall . . . icke låta höra sin röst på gatorna" — Jes. 42: 2. Det finns många sätt att arbeta utåt med takt och omdöme; utan sådant arbete kan ingen bestå i sanningen, ty "genom munnens bekännelse bliver man frälst" — Rom 10: 10.

Å. B.

*För all kärlek och allt deltagande som kommit oss till
del vid min älskade makes och vår käre fars*

EINAR DOMINIQUE

*bortgång samt för all hedersbevisning vid hans bår i form
av blommor, tal och sång, gåvor till missionen, blomster-
fonden och studiefonden frambära vi vårt varma och
innerliga tack.*

Godha Dominique
Barnen.

Redaktionellt

Detta nummer, som ursprungligen var avsett att utkomma i december 1959, utgör i stället nyårsnummer år 1960. Hur det framledes blir med utgivningen är än så länge ovisst, eftersom de ekonomiska förutsättningarna icke förefinnas. Det skulle emellertid vara roligt få höra, vad läsekretsen säger om tidningen och dess framtid. Skriv gärna och delge Edra synpunkter. Kanske skall Herren uppväcka nya skaffare och understödjare för att kunna möjliggöra utgivandet av en osekerisk och biblisk tidskrift, som framför allt tar sikte på studiet av Den heliga skrift. Att en sådan tidskrift verkligen behövs är ställt utom allt tvivel, ty okunnigheten är stor.

Omslagets utseende blev klart redan före vår förre redaktörs frånfalle.

Så tackar vi alla våra läsare för det nu gångna året och tillönskar alla ett i sanning gott år 1960. Låt detta nya år bli ett år, som präglas av dagligt bibelstudium, då skall förvisso också Herren sätta sin Andes prägel på våra liv.

Med vördnad och tacksamhet minns vi vår hemgångne redaktör. Han fick utföra en rik gärning bland oss. Mätte den gärningen också bära rik frukt.

S. D.

Kom till Guds ord

*Kom på Guds ord, vem du än är,
kom och Guds frälsning tag.
Se, uti bibeln han oss lär
för levernet helig lag.
Börja i tro att lita på
att var och en kan frälsning få.
Även den störste syndare kan frälsning få.*

*Kom till Guds ord, vem du än är.
Lyssna och läs var dag,
Anden i Ordet nära är,
hans ledning och kraft mottag.
Endast i bibeln Gud oss når,
där evigt liv och kraft vi får,
Även den störste syndare där liv kan få.*

*Kom i Guds tjänst, vem du än är,
kallelse helig tag.
Lev i ditt kall varhelst du är,
var trogen i tjänst var dag.
Älska och offra för din Gud,
lyd honom, vandra på hans bud.
Även den störste syndare får kall av Gud.*

S. D.